

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 roku.

Sąd Rejonowy w R. Ś. Wydział VI Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Ewelina Serafin

Protokolant Paulina Gudaj

w obecności Prokuratora – -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2015 roku w sprawie przeciwko

K. M. (M.), synowi Z. i S. z domu R., urodzonemu w dniu (...) we W.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 13 grudnia 2014 roku w R. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości tj. 1,09mg/dm³ alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu równe 2,289 promila stężenia alkoholu etylowego we krwi

tj. o czyn z art. 178a§ 1 kk

1. uznaje oskarżonego K. M. za winnego tego, że w dniu 13 grudnia 2014 roku w R. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 1,21mg/dm³ alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu to jest przestępstwa z art. 178a§ 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzy) lata próby;

3. na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięciu) złotych;

4. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

5. na mocy art. 50 kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści przez okres 3 (trzech) miesięcy na stronie internetowej Komendy Wojewódzkiej Policji w K.;

6. na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt 4 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 grudnia 2014 roku;

7. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 230 (dwustu trzydziestu) złotych i wydatki w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

W toku postępowania Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13 grudnia 2014 roku oskarżony K. M. spożywał alkohol w postaci piwa. W godzinach dopołudniowych oskarżony postanowił udać się do sklepu aby kupić węgiel, którego mu wówczas zabrakło. Oskarżony czuł się dobrze i postanowił do sklepu pojechać swoim samochodem jako kierowca. Około godziny 11:10 w R. na ul. (...) oskarżony, który prowadził samochód osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został zatrzymany przez patrol Policji. Pasażerami tego pojazdu była konkubina oskarżonego – R. B. oraz jej 11 letni wnuk. Oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w R. w osobach młodszego aspiranta M. K. (1) i młodszego aspiranta M. T. z uwagi na przekroczenie prędkości o 21 km/h w terenie zabudowanym. Został on przebadany urządzeniem A.-Sensor IV na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 11:13 wykazało wynik pozytywny – 1,09 mg/dm³, drugie badanie o godzinie 11:30 dało wynik 1,21 mg/dm³. Kolejne badania przeprowadzono na Komendzie Miejskiej Policji w R. przy użyciu urządzenia A. V..4 – pierwszy pomiar o godzinie 11:41 dał wynik 2,31 ‰, drugi o godzinie 11:42 – 2,34 ‰. Następnie przeprowadzono z udziałem oskarżonego dalsze czynności procesowe, po czym zwolniono go do domu.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania świadków M. K. (1) (k. 35), M. T. (k. 16), zeznania świadka R. B. (k. 26), w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego K. M. (k. 20-22, 51), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2-3), świadectwa wzorcowania analizatorów wydechu (k. 24, 30-31), kopię dowodu rejestracyjnego pojazdu D. (...) (k. 4).

K. M. ma 54 lata, jest ojcem jednego dziecka w wieku 17 lat. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, jego zawód wyuczony to ślusarz mechanik. Źródłem utrzymania oskarżonego jest renta w kwocie 857 złotych miesięczne. Oskarżony nie był dotychczas karany. (dowód: dane o podejrzanym k. 34, informacja z K. - k. 28-29).

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony K. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 20-22). Podtrzymał swoje stanowisko również na etapie postępowania sądowego (k. 51).

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, iż w dniu zatrzymania wypił około trzech litrów piwa, natomiast przed Sądem podał, że przez cały dzień wypił wtedy paręnaście piw. Tłumaczył, iż nie wiedział i nie miał świadomości, że w trakcie jazdy samochodem znajduje się jeszcze pod wpływem alkoholu. Wskazał, że jechał wtedy z konkubiną kupić węgiel. Oskarżony zaznaczył, że prawo jazdy posiada od 34 lat i nigdy nie miał żadnego wypadku. Dodał, że jest na rencie po wypadku na kopalni, w którym stracił nogę, a prawo jazdy jest mu potrzebne, żeby jeździć do lekarza.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne niemalże w całości, poza twierdzeniem oskarżonego, iż nie miał świadomości, iż kierując pojazdem znajdował się pod wpływem alkoholu. W pozostałej części wyjaśnienia oskarżonego pokrywały się w pełni ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie. Sąd dał wiarę oskarżonemu odnośnie tego, iż pił on alkohol przed zatrzymaniem go w trakcie prowadzenia samochodu, co do okoliczności i powodów jego zatrzymania do kontroli. Wątpliwym jest natomiast jego twierdzenie, przyjmując już wersję korzystniejszą dla oskarżonego o wypiciu 3 litrów piwa w tym samym dniu co przeprowadzona została kontrola, że nie wiedział, iż może znajdować się pod działaniem alkoholu. Jak wykazały cztery kolejne badania zawartości alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, stężenie alkoholu w wydychanym przez K. M. powietrzu do godziny 11.30 miało tendencje rosnącą. Oznacza to, że oskarżony zakończył spożywanie alkoholu w stosunkowo niedługim czasie przed tym gdy rozpoczął kierowanie pojazdem. Jakkolwiek kwestia ta ma drugorzędne dla sprawy, z racji tego, że stan nietrzeźwości oskarżonego wykazano niezbitie czterokrotnym badaniem, jego nieprzekonujące wyjaśnienia świadczą niewątpliwie o przyjętej linii obrony mającej na celu umniejszenie jego odpowiedzialności. Trudno za racjonalne i logiczne przyjąć, że kierowca posiadający prawo jazdy od 34 lat, mógł nie wiedzieć, że po wypiciu trzech litrów piwa w dniu, w którym będzie kierować

samochodem, może znajdować się pod wpływem alkoholu. Takie zachowanie w ocenie Sądu stanowi jaskrawy przejaw lekkomyślności i nieodpowiedzialności.

Wyjaśnienia oskarżonego w pozostałym zakresie nie stoją w sprzeczności z dowodami w postaci protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Nie stoją również w sprzeczności z zeznaniami świadków M. T. i M. K. (2), którzy wskazali, że zatrzymali do kontroli drogowej pojazd prowadzony przez oskarżonego K. M. z powodu przekroczenia dopuszczalnej prędkości o 21 km/h. Świadczyli, że oskarżony został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom wymienionym świadków, bowiem są one spójne oraz korelują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, co do których brak jest podstaw do ich kwestionowania. Świadczyli ci są osobami postronnymi, nie zainteresowanymi wynikiem postępowania. Nie sposób dopatrzeć się powodów, dla których mieliby wysuwać opinie niekorzystne dla oskarżonego i dążyć do niesłusznego obarczenia go odpowiedzialnością za popełniony czyn.

Zdaniem Sądu zeznania świadka R. B. zasługiwały na przypisanie im waloru wiarygodności w przeważającej części korespondującej z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek potwierdziła, że w chwili zatrzymania do kontroli samochodu kierowanego przez oskarżonego, ona oraz jej 10-letni wnuk byli pasażerami. Nadto wskazała, że powodem, dla którego w tym dniu jechała z oskarżonym samochodem był zamiar dokonania zakupu węgla. Z. R. Bar w pełni korelowały zarówno z wyjaśnieniami oskarżonego jak i zeznaniami funkcjonariuszy policji.

W ocenie Sądu brak jest również jakichkolwiek podstaw do odmówienia wiarygodności wynikom przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w wydychanym przez oskarżonego powietrzu. Przeprowadzone badania były prawidłowe, wykonane za pomocą sprawnych, posiadających ważne świadectwa legalizacji urządzenia kontrolno-pomiarowe, jak również przez uprawnione do tego osoby. Protokoły badań zostały podpisane przez oskarżonego. Oskarżony także w żaden sposób nie kwestionował prawidłowości przeprowadzonych badań.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oraz wobec przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Tym samym uznał oskarżonego K. M. za winnego tego, że w dniu 13 grudnia 2014 roku w R. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 1,21 mg/dm³ alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał winę oskarżonego za udowodnioną i niebudzącą wątpliwości. Oskarżony nie znajdował się w sytuacji przymusowej, miał możliwość wyboru sposobu zachowania. Decyzja o prowadzeniu samochodu w znacznym stopniu nietrzeźwości z powodu zamiaru zakupu węgla była z logicznego punktu widzenia całkowicie nieracjonalna. Brak jest okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Sprawca wprawił się w stan nietrzeźwości, a następnie wsiadł za kierownicę. Oskarżony mógł czuć się dobrze i uznać, że w związku z tym może prowadzić pojazd, jednakże winien nie tylko opierać się na dobrym samopoczuciu, ale uwzględnić ilość spożytego alkoholu. W tej sytuacji nie sposób stwierdzić, aby oskarżony nie miał świadomości, że spożycie takiej ilości piwa może prowadzić do stanu nietrzeźwości. Oskarżony podjął decyzję, że prowadzić będzie pojazd i musiał nadto mieć świadomość, że stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Nie sposób pominąć faktu wiedzy oskarżonego, że nie powinien on prowadzić pojazdu w stanie nietrzeźwości. Oskarżony mógł przewidzieć skutki swego działania. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego K. M. przesądza o jego karygodności.

Sąd podzielił w pełni kwalifikację czynu przyjętą przez oskarżyciela publicznego. Art. 178a § 1 kk stanowi, iż kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Ponieważ oskarżony w dniu 13 grudnia 2014 roku kierował samochodem osobowym marki D. (...), oczywistym jest, że poruszał się pojazdem mechanicznym, którym w świetle powszechnie akceptowanego stanowiska Sądu Najwyższego (m.in. wyrok z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92) jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany

umieszczonym na nim silnikiem. Oskarżony prowadząc samochód drogą publiczną ul. (...) na terenie R., niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny po drogach, gdzie ruch lądowy się faktycznie odbywa. Przepis art. 115 § 16 pkt 1 kk stanowi, iż stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny - samochód osobowy w ruchu lądowym przejeżdżając odcinek w R. na ul. (...), a okoliczność, iż znajdował się w stanie nietrzeźwości potwierdziło badanie urządzeniami A.-Sensor IV i A..

W tym miejscu wskazać należy, iż ustawowa definicja stanu nietrzeźwości nie tylko przewiduje określanie stanu nietrzeźwości przy pomocy dwóch alternatywnych kryteriów: zawartości alkoholu we krwi oraz w wydychanym powietrzu, lecz także przewiduje, iż stan nietrzeźwości zachodzi zarówno wówczas gdy zawartość alkoholu przekracza 0,5 ‰ we krwi lub 0,25 mg w 1 dm³ w wydychanym powietrzu, jak też wówczas gdy prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Jednoznaczne brzmienie sformułowań ustawowej definicji stanu nietrzeźwości, także w zakresie drugiego z jakościowych kryteriów, stanowiącym o stwierdzeniu stanu nietrzeźwości, a więc stężenia prowadzącego do przekroczenia granicznych wartości (0,5 ‰ alkoholu we krwi lub 0,25 mg w 1 dm³ wydychanego powietrza), pozwala na ustalenie treści tego przepisu już na podstawie językowej jego wykładni. Ten podstawy rodzaj wykładni natomiast daje podstawę do stwierdzenia, że sformułowanie „prowadzi do”, odniesione do podstawowych etapów wchłaniania i usuwania alkoholu z krwi człowieka, oznacza, iż za nietrzeźwą uważana jest także osoba, u której stężenie alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu w danej chwili (w tym przypadku w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego) nie przekracza określonych w tym przepisie granicznych wartości, lecz jego zawartość, spowoduje w przyszłości że stężenia takie przekroczy. Nawet jeżeli stanie się to w kulminacyjnym momencie wchłaniania alkoholu, po którym następuje już jego rozkład, a więc spadek stężenia. Taka wykładnia przepisu art. 115 § 16 k.k. znajduje powszechną akceptację w doktrynie prawa, która nie wypracowała nawet żadnego odmiennego rozumienia tego przepisu. Przykładowo można zacytować następujące opracowania: „Ze względu na to, że osoby, które spowodowały zdarzenie w komunikacji, mogły spożywać niedawno alkohol, który był w fazie wchłaniania, w art. 115 § 16 uwzględniono kryterium prospektywne - ilości alkoholu prowadzącej do stężenia przekraczającego wymienione w tym przepisie wartości (bliżej zob. R.A. S., Badania stanu nietrzeźwości - aspekty prawne, Prok. i Pr. 1995, nr 4)” (M. A. Kodeks karny. Komentarz, Lex 2010). „Jeżeli mowa o "progowym", konstytutywnym dla kodeksowego pojęcia stanu nietrzeźwości stężeniu alkoholu, określonym przez wskaźniki 0,5 promila we krwi oraz 0,25 mg w jednym dm³ wydychanego powietrza, to trzeba pamiętać, że stan nietrzeźwości zachodzi w relewantnym czasie nie tylko wtedy, kiedy zawartość alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu w czasie tym owe wskaźniki przekracza, lecz również wtedy, kiedy wprawdzie rzeczonych wskaźników nie przekracza, ale prowadzi do ich przekroczenia”(A. Zoll (red) Kodeks Karny. Część ogólna Tom I. Komentarz do art. 1 -116, Zakamycze 2004). Również w sytuacji gdy w rachubę nie wchodzi określone ustawową definicją „progowe” wartości stężenia alkoholu, niezbędnym jest ustalenie do jakiego stężenia doprowadziło spożycie przez sprawcę alkoholu do chwili zaprzestania prowadzenia pojazdu w ruchu bowiem jedynie to ustalenie pozwala na ustalenie faktycznego stopnia jego nietrzeźwości. Tak też było w niniejszej sprawie. Niewątpliwie po zatrzymaniu do kontroli przez funkcjonariuszy Policji i zaprzestaniu tym samym prowadzenia pojazdu oskarżony nie spożywał już w ich obecności alkoholu. W. przez funkcjonariuszy pomiar stężenia zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wskazał, iż spożyty przez niego przed zaprzestaniem prowadzenia samochodu alkohol prowadził do tego, iż jego stężenie w wydychanym powietrzu o godzinie 11.30 sięgnęło 1,21 mg/dm³.

Za popełnione przestępstwo Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę za to przestępstwo, Sąd miał na uwadze, że porządek i bezpieczeństwo na drogach w poważnym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która – uwzględniając rodzaj i wagę naruszonych zasad bezpieczeństwa ruchu, postać i stopień winy oraz nasilenie tej kategorii przestępstw – powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania oraz zapobiegania tej kategorii przestępstw. Niezbędna surowość powinna przede wszystkim charakteryzować politykę kryminalną w odniesieniu do tych sprawców, którzy umyślnie naruszają zasady ruchu drogowego i przypisane im przestępstwo popełnili w stanie nietrzeźwości.

Należy zwrócić w tym miejscu uwagę na to iż dobrem chronionym przez art. 178a kk jest bezpieczeństwo w komunikacji (w niniejszej sprawie w ruchu lądowym), które zawsze może być zagrożone przez sprawcę prowadzącego pojazd w stanie nietrzeźwości. Prowadzenie w stanie nietrzeźwości jest zawsze niebezpieczne. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego, był niewątpliwie znaczny stopień nietrzeźwości w którym się znajdował, prowadzenie pojazdu w sposób niebezpieczny, a więc nie zachowanie w terenie zabudowanym wymogu ograniczenia prędkości do 50 km na godzinę, przewożenie, a tym samym narażenie na niebezpieczeństwo dodatkowo pasażerów, w tym 11 letniego dziecka. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał nagminność tego rodzaju przestępstw, fakt kierowania samochodem w godzinach przedpołudniowych po zazwyczaj ruchliwej ulicy (...) w R.. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia, przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie skruchy.

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oraz realizuje wszystkie cele określone w art. 53 kk. Cele indywidualno – prewencyjno – zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, mają priorytet przed innymi, zwłaszcza przed negatywną prewencją generalną polegającą na odstraszeniu za pomocą nadmiernie surowych kar.

Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie kary i wyznaczył trzyletni okres próby służący oddziaływaniu wychowawczemu na sprawcę przestępstwa oraz weryfikacji postawionej prognozy kryminologicznej. Sąd zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności opierając się na indywidualno – prewencyjnym rozumieniu celów kary oraz przeświadczeniu, że nie zawsze do ich osiągnięcia konieczne jest bezwzględne wykonanie kary. W niniejszym przypadku wystarczy bowiem fakt skazania oraz poddanie sprawcy próbie. Okres próby orzeczony wobec oskarżonego z uwagi na wysoki stopień jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu nie mógł zostać orzeczony na minimalny 2 letni okres bowiem, w ocenie Sądu, nie wystarczyłoby to na zweryfikowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego. Takim wystarczającym okresem próby jest natomiast okres 3 letni.

Na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Określając ilość stawek dziennych orzeczonej wobec oskarżonego grzywny Sąd wziął pod rozwagę czyn przypisany sprawcy, stopień jego społecznej szkodliwości oraz stopień winy oskarżonego, kierując się wskazaniem art. 53 kk i uwzględniając elementy brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Ustalając wysokość jednej stawki Sąd kierował się możliwościami płatniczymi oskarżonego, jego sytuacją osobistą i rodzinną. Mając na względzie niskie dochody oskarżonego dzienna stawka grzywny została ustalona na minimalną kwotę. Oskarżony pobiera rentę w wysokości 857 złotych. Sąd nie miał zatem wątpliwości, iż oskarżony zdolny będzie ponieść nałożoną na niego karę w postaci grzywny.

Orzeczona kara grzywny, w ocenie Sądu, uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wymierzając taką karę wyraża przekonanie, iż wpłynie ona na oskarżonego wychowawczo i przyczyni się do zwiększenia jego odpowiedzialności za swe czyny.

Ponieważ oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości należało, stosownie do przepisu art. 42 § 2 kk, obligatoryjnie orzec zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się w latach, od roku do lat 10 (art. 43 § 1 kk). Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wymiar orzeczonego środka karnego Sąd ustalił oceniając stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz biorąc pod uwagę względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Oskarżony swoim zachowaniem okazał lekceważący stosunek do podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, który wynosił ponad 2 promile stwarzał ogromne niebezpieczeństwo w ruchu. Orzekając wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na taki okres Sąd miał na uwadze to, iż każdy musi mieć absolutną pewność, że jeżeli będzie prowadził pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości, to obligatoryjnie będzie orzeczony środek karny, który wyeliminuje go na określony czas spośród uczestników ruchu drogowego, co przyczyni się niewątpliwie do zwiększenia bezpieczeństwa na drogach. Środek karny orzeczony przez Sąd w powyższym rozmiarze wywrze

pozytywny wpływ wychowawczy na oskarżonego i powstrzyma go od ponownego popełnienia przestępstwa. Środek ten jest najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach. Zastosowanie wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres orzeczony stanowić będzie dla niego dolegliwości i zdaniem Sądu wzbudzi w nim przekonanie o nieopłacalności naruszania reguł obowiązującego porządku prawnego. Wyeliminowanie oskarżonego na okres trzech lat spośród uczestników ruchu drogowego jest, zdaniem Sądu, niezbędne a zarazem wystarczające dla zwiększenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Czas trwania ww. środka karnego winien zależeć przede wszystkim od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie między innymi sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Należy podnieść, że badania psychofizyczne wskazują, iż już małe dawki alkoholu oraz niewielkie jego stężenie w organizmie człowieka, mimo zróżnicowanej reakcji poszczególnych osób na alkohol, wywołują istotne zakłócenia czynności mózgu, w szczególności upośledzają sprawność wyższych czynności nerwowych. Większe dawki alkoholu, a co za tym idzie większe jego stężenie w organizmie, obniża sprawność kolejno coraz to niższych struktur, co doprowadza do upośledzenia procesów hamowania korowego drogą porażenia ośrodkowego układu nerwowego. Przesłanką stosowania tego zakazu jest zagrożenie, które mogłyby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Nie ulega wątpliwości, że znaczny stan nietrzeźwości wydłuża czas reakcji kierowcy, zwiększa jego brawurę, powoduje lekceważenie przepisów i utrudnia lub wręcz uniemożliwia prawidłową jazdę. W związku z tym powinien wpływać na zaostrożenie zakazu prowadzenia pojazdów przez orzekanie tego środka na dłuższy czas. Jest zrozumiałe, że jakikolwiek stopień nietrzeźwości za kierownicą pojazdu świadczy już zdecydowanie ujemnie o poczuciu odpowiedzialności danego kierowcy, tym bardziej, gdy stopień ten jest znaczny. Sprawcy skłonni do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości skłonni są także lekceważyć inne reguły bezpieczeństwa (tak Katarzyna Łuczarz w: „Zakaz prowadzenia pojazdów jako środek polityki kryminalnej”).

Na podstawie przepisu art. 63 § 2 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 grudnia 2014 roku.

Na mocy art. 50 kk orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie jego treści przez okres 3 miesięcy na stronie internetowej Komendy Wojewódzkiej Policji w K., uznając to za celowe. Podnieść bowiem należy, iż przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony należy do przestępstw popełnianych nagminnie. Stosowanie tego środka w przypadkach przestępstw z art. 178a § 1 kk, z uwagi na tę nagminność spełnia niewątpliwie funkcję odstraszającą. Podanie wyroku do publicznej wiadomości ma głównie znaczenie ogólnoprewencyjne, a to przez rozpowszechnienie wiadomości o skazaniu, ma powstrzymywać innych od popełniania przestępstw. Publikowanie treści wyroków osób dopuszczających się tych nagminnych przestępstw wpływa hamująco na szerzenie się tego typu czynów.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego przy orzekaniu środka karnego z art. 50 kk należy kierować się wagą czynu, okolicznościami jego popełnienia oraz brać pod uwagę szczególne uwarunkowania środowiskowe i reperkusje społeczne przestępstwa (uchwała SN z 17.XI.1987 r., OSNKW 1988/2). Koniecznym jest zatem rozważenie w każdym konkretnym przypadku celowości jego zastosowania z uwzględnieniem okoliczności czynu, właściwości sprawcy i uwarunkowań środowiskowych. W niniejszym przypadku tak okoliczności podmiotowe, jak i przedmiotowe, z uwagi na wymiar stworzonego przez oskarżonego stanu zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym uzasadniają orzeczenie wskazanego środka karnego.

Ponadto na zasadzie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia, zasądzając na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 230 złotych oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków.

ZARZĄDZENIE

1) Odpis wyrazku wraz z uzasadnieniem proszę dręczyć oskarżonemu pouczając, iż w terminie 14 dni od dnia doręczenia wyroku a uzasadnieniem oskarżony może uzupełnić wniesioną do Sądu Okręgowego w. G. apelację za pośrednictwem Sądu rejonowego w R. Ś.;

2) K.. z wpływem lub za 14 dni.

Dnia 27 maja 2015 roku